

Týden s vánočním cukrovím

V pondělí si Boženka sedla ke stolu s velkým sešitem. To je její „kniha pokladů“ starý sešit s recepty. Otevřela ho, nasadila brýle a řekla: „Emilku, letos to nesmíme přehnat.“ Znáš ji. To znamená, že upeče aspoň pět druhů. Seděl jsem u jejích nohou a poslouchal, jak si šeptá: „Vanilkové rohlíčky... linecké... perníčky... vosí úlky...“ Při vosích úlcích jsem zbystřil. Ty totiž voní po oříšcích a mají uvnitř piškot.

V úterý jsme šli „na výpravu“. Vozík vrzal, Boženka do něj skládala máslo, mouku, cukr, ořechy, citrony a velké balení piškotů. Dělán, že si toho nevšímám, ale dobře vím, že část je i pro mě.

Ve středu to doopravdy začalo. V kuchyni se objevily veliké mísy, váleček, plechy a stará vykrajovátka - hvězdičky, srdíčka, stromečky. Boženka si uvázala zástěru s vyšitou větvíčkou jmelí a já zaujal svoje místo u radiátoru - kontrolní stanoviště. V rádiu hrály koledy, Boženka si pobrukovala a ruce jí voněly po citronové kůře a vanilce. Mísila těsta jedno po druhém a každé vypadalo stejně - ale prý stejné není. Dostal jsem piškot „za pomoc“ a měl i trochu mouky na čumáku.

Ve čtvrtek to u nás vonělo tak, že by k nám cestu našel i pes z druhého konce města. Boženka vyvalovala těsto, vykrajovala tvary a já sledoval, jak se plechy střídají v troubě. Možná bych i řekl, že některý plech byl v troubě i vícekrát. Když první rohlíčky vychladly, jemně je obalovala v moučkovém cukru. Vypadaly jako zasněžené podkovy.

V pátek přišla posila – pravnoučata. Rozložili si na stůl všechno upečené cukroví, misky s polevou a barevné kuličky. Já se přesunul na střed dění, pod stůl. Odtamtud se nejlépe hlídají drobečky. Dětské ruce zdobily perníčky, lepily marmeládu na linecké a občas i vedle. Boženka stála uprostřed toho mumraje a oči se jí smály. Děti zpívaly koledy a já je doprovázel občasným štěknutím do rytmu.

Sobota byla dnem vosích úlků. „To je přece Emilkův oblíbený druh,“ věděla Boženka. Na stůl položila ořechy, máslo, cukr a piškoty. Ty drtila na drobečky a já sledoval každý pohyb. Boženka mačkala hmotu do formiček, po vyklopení dovnitř dala krém a pak to všechno posadila na piškot.

V neděli bylo ticho. Na stole stál talířek s ochutnávkou všech druhů cukroví. Zbytek cukroví Boženka opatrně uložila do velké papírové krabice, která pamatuje nejspíš ještě její maminku. Pak si uvařila voňavý vánoční mošt z jablka, skořice a hřebíčku a posadila se do křesla. Koledy tiše hrály, světýlka na okně svítila. Já se jí stočil k nohám. „Je nám spolu dobře, vid', Emilku?“ pohládila mě.

Ano. Když je doma teplo, cukroví ve spíži a někdo vás pohládí, je vám dobře.